

รถยนต์อีกคันหนึ่งเลี้ยวเข้ามาจอดต่อจากรถของเขา หลังจากนั้นหญิงชายหลายคนก็กรูกันออกมาพร้อมกับเสียงเอะอะเจี๊ยวจ้า

“พวกคุณเพ็ญ” เขาบอกหล่อนยิ้มๆ “ทำหน้าที่ให้ดีๆ หน่อยซิคนดีอยากให้เราพ้นสงสัยหรือว่าเรามีอะไรกัน”

เขาหันไปยิ้มกว้างโบกมือให้กับกลุ่มหนุ่มสาวที่เดินลี้วๆ ตรงมาหาเอมอมรผืนยิ้มทักทาย ขณะที่เพ็ญระพีต่อว่าเสียงแจ้ว

“แหม คุณลิต หายเงียบมาเชียวนะ”

“ติดใจอะไรที่นี้คะ”

สมรักรักถามยิ้มๆ แสงเพชรส่งประกายฉวยวาบจากคอหล่อนมาแต่ไกลมองเอมอมรอย่างระวางหึ่งหวงแมริมีฝีปากจะฉาบไว้ด้วยรอยยิ้ม

“ติดใจต้นไม้ครับ” ชลิตแกล้งพูด ทำให้คนอื่น ๆ หัวเราะ

“ให้มันแน่เถอะนะคะ” สมรักรักถอนหายใจ “ต้นไม้อะไรนะคะที่คุณลิตติดใจ จะได้หาไปปลูกที่บ้านบ้าง”

“กลับไปที่บ้านเพ็ญกันเถอะ คนอื่นๆ รออยู่” เพ็ญระพีตัดบทหันไปหาญาติสาว “ไปด้วยกันซิเอม”

“ไม่ละ”

“เล่นตัว” สมรักรักว่าด้วยรอยยิ้ม

“คุณเอมจะดูหนังสือ แต่คุณอะจะไปครับ” ชลิตบอก “ผมรอคุณอะแต่งตัว”

อริยาโผล่ออกมาจากข้างใน ทักทายคนอื่นๆ อย่างร่าเริง “พี่ๆ มารับพี่เอมหรือคะ”

“เอมเขาไม่ไปนี่”

“อะจะไปแทนคะ แหม! พี่รักคะ สร้อยสวยจังเลย”

ชลิตเพ็งจะนึกได้ หันไปมองเอมอมร ก็เห็นท่าที่เฉยเมย

“สวยเธอ คุณลิตให้”

หล่อนอวดอย่างภาคภูมิใจ ยิ้มซดซ้อยที่ส่งมา ทำให้ชายหนุ่มหายใจไม่ทั่วท้อง แม้อेमอมรจะผลักใส่ไล่ส่ง พยายามทำตัวห่างเหินจากเขาอย่างไร เขาก็ไม่ยอมให้หล่อนเข้าใจผิด

“หรือคะ แหม พี่ลิตใจดียังเลย ชื่อเซ็มกลัดให้พี่เพ็ญ สร้อยให้พี่รัก... เมื่อไหร่เราจะได้บ้างพี่เอม”

“เหลวไหล” พี่สาวกระซิบเอ็ดทันที

แต่ความเป็นเด็กที่ร่าเริง ทำให้ไม่มีผู้ใดถือสา

“พี่เอมคิดว่าพี่ลิตชอบใคร พี่เพ็ญหรือว่าพี่รัก”

อริยาถาม หลังจากที่กลับมาจากงานสังสรรค์ แล้วนำเรื่องราวที่เห็นเล่าให้พี่สาวฟัง

เอมอมรตอบว่า “ไม่รู้ซี”

“อะก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน พี่ลิต ช่างเล่นสนใจไปหมดกับทุกคน ดูไม่ออกว่าเขาชอบใครกันแน่”

นั่นแหละคือนิสัยของเขา เจ้าชู้มาก รักหาแก่นสารอันใดไม่ได้..!

“พี่เพ็ญพี่รักก็แข่งกันทำคะแนนจังเลย... อยากรู้จริงๆ ว่าใครจะโชคดี”

“อาจจะโชคร้ายก็ได้...!”

น้องสาวหัวเราะ “แหม พี่เอม ที่จริงพี่ลิตเขาน่ารักออกนะคะ ถ้าอะไรวานี้ สวยกว่านี้ บางทีจะลงแข่งกับพี่ๆ เขาด้วยอีกสักคน”

“เอ๊ะ อะอย่าเหลวไหลนะ..!” หล่อนเอ็ดขี้งๆ เพราะถูกจี้เข้าตรงกับความกังวลใจ น้องสาวได้แต่หัวเราะอย่างรื่นรมย์

เอมอมรเพิ่งกลับจากมหาวิทยาลัย นำกระเป๋าขึ้นมาเก็บที่ห้องพอเดินผ่านห้องมารดา ก็ได้ยินเสียงเรียก

“เอมจำ... เอม มาดูที่นี้หน่อยซีจ๊ะ ลูก”

หล่อนเดินกลับมาถาม “อะไรคะแม่”

คุณอรอนงค์อยู่ในชุดเสื้อกระโปรงตัดด้วยผ้าไหมสีน้ำตาลแดง เข้ากันดีกับสีผิวขาวนวลเนียนของเธอ เธอแต่งหน้าและทำผมแล้ว นำหอมอย่างดีส่งกลิ่นกรุ่นกำจาย เธอชี้ที่ลวดลายปักฉลุบริเวณเหนือทรงอก

“ลายปักนี้ สองข้างมันเท่ากันไหมลูก”

หล่อนมองดูอยู่ครู่หนึ่ง “ก็เท่ากันนี่คะ”

“แน่หรือจ๊ะ ดูให้ดีๆ ซิ แม่ว่ามันไม่เท่ากันนะ”

หล่อนมองอีกครั้ง “จริงซินะคะ ไม่ค่อยเท่ากัน แต่ก็ไม่ต่างกันมากนักหรอกคะแม่ ถ้าไม่ตั้งใจสังเกตจริงๆ ก็ไม่เห็น”

“แต่ก็ไม่เท่ากันอยู่ดีนั่นแหละ” เธอบ่นอย่างไม่สบายใจ “เฮ้อ... ไม่อยากเชียว อย่างนี้จะใส่ได้ยังไงกัน”

“คงไม่มีใครมาจับสังเกตหรอกค่ะ แม่ มองเผินๆ ดูไม่ออกจริงๆ”

“แต่แม่อีกยังไม่อยากใส่อยู่ดี ใส่แล้วคงไม่สบายใจหรอก... แหม จะทิ้งก็เสียดาย เพิ่งตัดมาใหม่ๆ แล้วก็ไม่ใช่ถูกๆ ด้วย”

หล่อนไม่มีความเห็น “แม่จะไปข้างนอกหรือคะ”

“จะ วันนี้คุณนิยมขอเป็นเจ้ามือ” เออมอมรู้สึกถึงความขวยเขินที่แฝงเร้นอยู่ในน้ำเสียงนั้น ไม่ต้องถามคุณอรอนงค์ก็พูดออกมาเองว่า “ไม่ได้มีโอกาสอะไรเลย พาไปเลี้ยงเฉยๆ เพียงสองต่อสองเท่านั้นด้วย”

เออมอมรู้สึกหนักใจ นิยมคือชายวัยห้าสิบปี นักธุรกิจร่ำรวยซึ่งมาติดพันมารดา แต่ว่าเขามีครอบครัวแล้ว และภรรยานั้นก็เป็นลูกหลานนักการเมืองผู้เรืองอำนาจ ซึ่งมีความกว้างขวางในวงสังคมอยู่ไม่น้อย

วันดีคืนดี เธอผู้นั้นและมารดาของหล่อนก็ทักทายนัดคุยกันอยู่ในงานสังคมท่ามกลางคนรู้จักมากมาย

มารดาของหล่อนเคยกลัวคำครหาเป็นที่สุด แต่บัดนี้ เธอกำลังจะก้าวเข้าไปหามัน

หญิงสาวกลับลงมาทำงานที่ห้องข้างล่าง เมื่อรถยนต์คันใหญ่แล่นช้าๆ มาจอดที่ลานหน้าบ้าน คุณอรอนงค์มักจะใช้เวลาเนิ่นนานอยู่ที่หน้ากระจกเสมอ สังขารที่ร่วงโรยตามวัยก่อให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง แม้เมื่อเทียบกับสตรีในวัยเดียวกัน เธอจะมีความมั่งคั่งมากกว่าอยู่มากก็ตาม

เออมอมลุกออกไปต้อนรับ ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“สวัสดีค่ะ คุณลุง”

“สวัสดีค่ะ” เขารับไหว้ พาร่างผอมสูงซึ่งดูสง่าประเปรี้ยวเข้ามาในห้องรับแขก ในท่าทางคล้ายผู้ใหญ่ที่ใจดี เขาสำรวจหล่อนอย่างรวดเร็วด้วยดวงตาเข้มนคมประดุจดตาเหยี่ยว

เขาเคยพบหล่อนมาก่อนแล้ว คิดว่าหล่อนเป็นเด็กที่อ้อๆ ทึมทึม ไม่คล่องแคล่วอ่อนหวานอย่างมารดา ไม่เบิกบานร่าเริงเหมือนน้องสาว แต่เขาก็เห็นว่าหล่อนสวย และเขาก็ชอบเสียด้วย

“คุณแม่แต่งตัวเสร็จแล้วหรือยัง”

“จะเสร็จแล้วค่ะ เชิญคุณลุงนั่งก่อนซิคะ”

เขานั่งลงบนเก้าอี้หวมตัวหนึ่ง หล่อนเดินไปยกน้ำเย็นมาวางให้ เขากล่าวขอใจ ชวนคุย

“เพิ่งกลับจากมหาวิทยาลัยหรือจ๊ะ”

“ค่ะ”

“เป็นไง ไกลจะจบอยู่แล้วซี”

“ปีนี้เป็นปีสุดท้ายแล้วค่ะ”

“น่ายินดีนะ จบแล้วจะทำงานอะไร”

เขาเห็นหล่อนยิ้มสวย “ยังอีกนานกว่าจะจบ ก็เลยยังไม่ได้คิดค่ะ”

“จบแล้วบอกลูกก็แล้วกัน ลุงจะหางานให้ เอาเป็นงานดี ๆ สบายๆ แต่ว่าเงินเดือนสูง ๆ ดีไหม”

“แหม งานอย่างนั้นจะมีหรือคะ” หล่อนถามเจือหัวเราะ

“มีซี ถ้าลุงหาให้รับรองว่าต้องได้แน่นอน”

หญิงสาวกลับไม่คิดว่าจะต้องการฟังเขา

คุณอรอนงค์ลงมาจากชั้นบน ยิ้มอ่อนหวานให้กับอาคันตุกะผู้ซึ่งลุกขึ้นยืนต้อนรับ “คุยอะไรกันอยู่หรือคะ” เธอถาม

“โอ้โฮ สวยจังเลยครับ” เขาร้องทัก มองดูเธอด้วยดวงตาเป็นประกายซึ่งทำให้คนที่เป็นลูกสาวรู้สึกไม่สบายใจ

คุณอรอนงค์ยิ้มอย่างขวยเขิน “ก็ต้องแต่งให้สวยซีคะ จะคงคนสำคัญทั้งทีนี่”

“แต่ผมว่าถึงจะไม่แต่งก็คงยังสวยอยู่ดี”

“อู๊ย...ตาย...” เธอหัวเราะชอบใจ ชม้อยตาหวานให้คนพูด

เออมอมเดินตามมาส่งที่ลานเทอเรซ ชายนักธุรกิจผู้สง่างาม หันมาถามยิ้มๆ

“อยู่บ้านคนเดียวคงไม่กลัวนะ”

“ไม่กลัวหรอกค่ะ มีทั้งคนสวน แม่ครัว คนทำงานบ้าน ไม่ได้อยู่คนเดียวสักหน่อย”

“ยายเอมเฝ้าบ้านเป็นประจำ จนเคยชินแล้วละค่ะ ส่วนยายอะก็เอาแน่ไม่ได้ บางวันกลับแต่วัน บางวันก็ค่ำ มากๆ”

“คุณแม่ก็ไม่ได้หวงลูกสาวเลยนะ”

“หวงแล้วจะทำยังไงได้ละคะ” คุณอรอนงค์ถามด้วยรอยยิ้ม

“ตัวของเขา เราไปบังคับเขาได้ที่ไหน ไม่ใช่เด็ก ๆ กันแล้วนี่คะ”

“นี่ดีนะที่ลูกๆ เป็นเด็กน่ารัก” เขาหันมามยิ้มให้คนที่เป็นลูกสาว

เอมอมรไม่สบายใจเลยที่ชายคนนี้เข้ามาเกี่ยวข้องในครอบครัว รู้สึกว่าเขาไม่ใช่คนจริงใจที่ไว้ใจได้ และมารดาหล่อนก็เชื่อว่ารู้เท่าทันคน แต่หัวใจอ่อน หัวนี้ไหวง่าย และไร้เดียงสาอยู่ในบางเรื่องบางราวอีกด้วย

“ต้องชมแม่ถึงจะถูกจริงไหม ที่เลี้ยงลูกมาดี”

เขาหันไปป้อนคำหวานให้เธอ คุณอรอนงค์หัวเราะอย่างแจ่มใส

ความสุขฉายอยู่ในใบหน้า

“แม่ดีลูกก็ดีซิคะ” เธอแก้มยิ้มนยอตัวเองเป็นเชิงให้ขบขัน

เขาทำสีหน้าจริงจัง “อ้าว... แต่เป็นเรื่องจริงนะ เขาเรียกว่าเชื่อไม่ทิ้งแถมยังงั้นละ”

รถยนต์สีฟ้าแล่นเลียเข้าประตูมา ครั้นเห็นเบ็นซ์คันใหญ่จอดอยู่ก่อน จึงเลี้ยวไปจอดอีกด้านหนึ่งใกล้ๆ กัน คุณอรอนงค์ซึ่งมองอยู่ตั้งแต่แรกกล่าวว่า

“อ้าว.... คุณชลิตมา....”

นิยมเขม้นมองร่างสูงใหญ่ที่ก้าวออกมาจากรถแล้วเดินตรงมาหาด้วยประกายตาพิณจี้ นึกไม่พอใจอยู่ครมครัน ทว่าที่เขาทำก็คือยิ้มอย่างผู้ใหญ่ใจดี ชลิตไหวผู้สูงวัยอย่างคุ้นเคย

“สวัสดีค่ะ”

คุณอรอนงค์รับไหว้ แล้วกล่าวแนะนำให้สองชายรู้จักกัน ชายหนุ่มไหว้ทักทายผู้สูงวัย และอีกฝ่ายก็รับไหว้ยิ้มๆ อย่างมีไมตรี

“สวัสดีครับ”

“ไปหาหนูเพ็ญมาหรือคะ” คุณอรอนงค์ถามก่อนจะหันมาอธิบายกับเพื่อนของเธอว่า “คุณชลิตสนิทสนมกับหนูเพ็ญหลานที่อยู่บ้านใกล้ๆ นานๆ ก็จะแวะมาที่นี้สักทีหนึ่ง”

“ไปมาแล้วครับ” ชายหนุ่มตอบพลางชำเลืองมองหญิงสาวที่ยืนเงยบอยู่ทางด้านหลัง สีหน้าหล่อนเหมือนไม่ต้องการต้อนรับเขาเลย

“แล้วทำไมไม่ชวนหนูเพ็ญมาด้วยล่ะคะ ยายเอมไม่ช่างคุย ยายอะ ก็ยังไม่กลับ ประเดี๋ยวก็เบื้อแย่ห rokok”

“ผมจะแวะมาคุยธุระประเดี๋ยวเดียวครับ” เขาตอบ

“อ้าว... อย่าเพิ่งรีบกลับนะคะ อยู่ทานข้าวก่อน” เธอหันไปบอกลูกสาว “เอมชวนคุณชลิตทานข้าวด้วยซีนะจ๊ะ ลูก”

นิยมออกจะไม่พอใจ นึกในใจว่าคนเป็นแม่กำลังทอดสะพานแทนลูกสาว

ชลิตเห็นหญิงสาวทำเฉยเหมือนไม่ได้ยินที่มารดาพูด รีบรับคำ “งั้นอาจะไปก่อนละ”

ชายสูงวัยยิ้มให้อย่างใจดี ก่อนจะพาสาวใหญ่ไปขึ้นรถ ชลิตเดินมายืนข้างเอมอมร รออยู่จนกระทั่งเบ็นซ์คันนั้นถอยออกไปจากประตู

“สวยนะ” เขาพูดยิ้มๆ

สีหน้าของเขาทำให้หล่อนระแวง ถามเกือบจะหัวน “อะไรคะ”

“เบ็นซ์นั่นไง”

“อย่าดูถูกแม่ฉันนะ” หล่อนหมุนตัวเดินหนีเข้าบ้าน

ชายหนุ่มเดินตามมาติดๆ พูดเจือหัวเราะ

“ผมยังไม่ได้อะไรเลย คุณนะกินปุณร่อนท้อง”

หล่อนมองร่างสูงหนาๆ ที่กึ่งตัวลงนั่งอย่างสบายบนเก้าอี้ตัวใหญ่ ประกายตาและรอยยิ้มสบายอกสบายใจของเขาทำให้หล่อนอ่อนไหว

“คุณมีธุระอะไรหรือคะ”

“มีธุระอะไร... มาทำไม... ทำไมคุณต้องถามผมอย่างนี้ด้วย ผมจะตอบอีกครั้งเดี๋ยวนะครับว่า ผมไม่มีธุระ ผมมาเพราะว่าอยากจะมา”

“แล้วทำไมวันนี้ถึงว่างล่ะคะ มีคนเข้าคิวรออยู่มากมายไม่ใช่หรือ”

“ใช่” เขายิ้มยั่ว “แต่วันนี้เป็นคิวของคุณ”

“ใครบอกคุณ” หล่อนถามเสียงแข็ง

“อ้าว คุณไม่ได้รอผมอยู่หรือ”

“อย่าสำคัญตัวเองผิดอย่างนั้นซิคะ”

“แต่ผมคิดว่าไม่ผิดหรอกนะ ผมรู้ว่าคุณเองก็คิดถึงผม” เขาพูดหน้าตาเฉย “ใจเราตรงกัน เราต่างก็รู้ดีไม่ใช่หรือ”

“ฉันไม่ยกฟั่งอะไรแบบนี้”

หล่อนทำท่าจะเดินหนี เขาลุกขึ้นมายืนขวางไว้ ใกล้กันจนหล่อนรู้สึกถึงไออุ่นและกลิ่นหอมอ่อนๆ จากกายเขา หล่อนถอยออกห่างทันที

“เอมมี... อย่าปฏิเสธนะว่าคุณไม่ได้คิดถึงผม ผมรู้ว่าคุณเองก็ชอบผม ถ้าคุณไม่มีใจ ตอนนั้นคุณคงไม่...”

“ฉันเสียใจกับเหตุการณ์ในวันนั้น” หล่อนขัดในทันที “ฉันลืมมันไปหมดแล้ว”

“แต่ผมไม่ลืมนะ” เขาบอกอย่างหนักแน่น

“เพราะคุณจะไม่ยอมเลิกง่าย ๆ ในเมื่อมันเป็นทางที่คุณจะคอย
รั้งความคนอื่น มันเป็นความสำราญอีกอย่างหนึ่งของคุณใช่ไหม”

“แล้วแต่คุณจะคิดก็แล้วกัน” เขาพูดประโยคนั้นหลายครั้งแล้ว
หล่อนก็ตรีมฝีปาก

ชายหนุ่ม เดินกลับมาทึ่งตัวนั่งลงด้วยท่าที่สบายอกสบายใจ

“เฮอ นี่คุณอยู่คนเดียวจริงๆ เลยนะ ไม่มีใครเข้ามาเยี่ยมยาม
เกะกะเลยสักคน... เป็นอย่างนี้อยู่เสมอเลยหรือเอมมี”

หล่อนไม่ตอบ

“ถ้าอย่างนั้น เวลานายคมกริชมา คุณก็อยู่กับตามลำพังนะซี”

“เขาไม่ได้มาบ่อย ๆ หรือคะ เขารู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร”

ชายหนุ่มหัวเราะ “แต่ที่ผมไม่รู้... ผมเลือกที่จะไม่รู้ดีกว่านะ
จะได้ทำอะไร ๆ ได้ตามใจปรารถนา”

“ถ้าทำแล้วไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนก็ไม่ใช่ไรหรือคะ”

“แล้วที่ผมมาหาคุณนี่ เป็นไรไหมล่ะ”

“เป็นค่ะ”

เขาหัวเราะ มองดูหล่อนซึ่งยืนอย่างห่างเหิน “เอมมี...”

น้ำเสียงเรียกอ่อนโยน “มานั่งนี่ก่อนซี”

“คุณบอกว่าจะมาธุระประเดี๋ยวเดียวไม่ใช่หรือคะ”

“แต่คุณแม่ของคุณชวนให้ผมทานข้าวที่นี่นะ”

“งั้นคุณก็ต้องรอคุณแม่หรือยายอะ เพราะเย็นนี้ฉันจะไม่ทานข้าว”

“โอ้โฮ ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ อืมมกมใจที่ได้พบผมจนถึงกับ
ทานข้าวปลาไม่ลงเชียว”

อีกฝ่ายทำสีหน้าไม่มีอารมณ์ร่วม ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นเดินมาจับแขน
ดึงให้เดินมานั่ง แล้วก็นั่งลงข้าง ๆ หล่อนขยับถอยห่าง

“สำคัญตัวผิดอีกแล้วนะคะ”

“ก็ปล่อยให้ผมคิดผิดไปเถอะ แต่ว่าคุณจะไม่ทานข้าวไม่ได้นะ
คุณผอมลงไปรู้ไหม แล้วสีหน้าก็... ดูไม่ได้ เหมือนกับคนเจ็บ”

“ฉันคงจะแย่งเรื่อง ๆ ถ้าคุณยังตามตอแยอยู่อย่างนี้”

“อะไรกัน นี่คุณรำคาญผมถึงขนาดนั้นเชียวหรือ” เขาถามอย่าง
ผิดหวัง

หล่อนไม่ตอบ เขาเห็นจากใบหน้าด้านข้างว่าประกายตาของ
หล่อนอ่อนลง

“ไม่เอาหน้าเอมมี” เขาเลื่อนกายเข้าใกล้ จับมือของหล่อนไว้

“ผมเสียใจรู้ไหมถ้าคุณรู้สึกอย่างนั้น

อีกฝ่ายพยายามจะดึงมือหนี มือที่ใหญ่และแข็งแรงกว่ายังยึดไว้

“ผมไม่ได้คิดจะตามตอแยคุณ หรือรังควานเพราะเห็นเป็นเรื่องสนุก
อย่างที่คุณพูดหรอกนะ ผมมาเพราะใจปรารถนาแท้ ๆ ผมคิดถึงคุณ”

หล่อนพยายามจะดึงมือออกจากเขา ประกายตาและน้ำเสียงอ่อน
ลง “คุณลิตคะ...”

“โอ้โฮ วันนี้ฟีลิตมาได้”

เสียงของอริยาดังขึ้นที่ประตู ทำให้เอมอมรสะดุ้ง และชลิตก็
ปล่อยมือหล่อนในทันที ลุกขึ้นยืนต้อนรับ

อริยาและคมกริชเดินตามกันเข้ามา

“สวัสดิ์ฮะ คุณอะ คุณคมกริช”

คมกริชมีสีหน้าเครียดลง มองเอมอมรอย่างระแวงระไว จับได้ถึง
ความผิดปกติในสีหน้าของหล่อน

“สวัสดิ์ครับ คุณชลิต สวัสดิ์ เอม”

“ฟีคัม...” หล่อนยกมือไหว้

“อะพบฟีคัมกลางทาง ก็เลยไปเดินซื้อของกันคะ ซื้อขนมเค้กมา
ฝากฟีเอมด้วย... ฟีลิตคะเตี๋ยวทานข้าวด้วยกันนะคะ”

“ครับผม”

“วันนี้ทำไมฟีลิตมาได้ล่ะคะ ฟีเพ็ญไม่อยู่หรือ”

เอมอมรมองคมกริช ใบหน้าขริมเครียดก่อความรู้สึกไม่สบายใจ
ให้หล่อน

“เที๋ยวอีกละซี ฟีเพ็ญก็ยังงี้ละ ตั้งแต่มาเข้ากลุ่มกับฟีรัก ยิ่งไป
กันใหญ่เลย”

“อะ...” ฟีสาวปรามด ๆ

อริยา ไหวไหล่ “อะไปอาบน้ำก่อนละนะคะ เหนียวตัวจังเลย”

หล่อนหันมาทางชายหนุ่มที่ยืนใกล้ “ฟีคัมจะไปล้างหน้าล้างตาก่อนไหม”
ชายหนุ่มเดินตามไป

เป็นการแสดงว่าเขาสนิทสนมกับพวกหล่อนเป็นอย่างดี.....